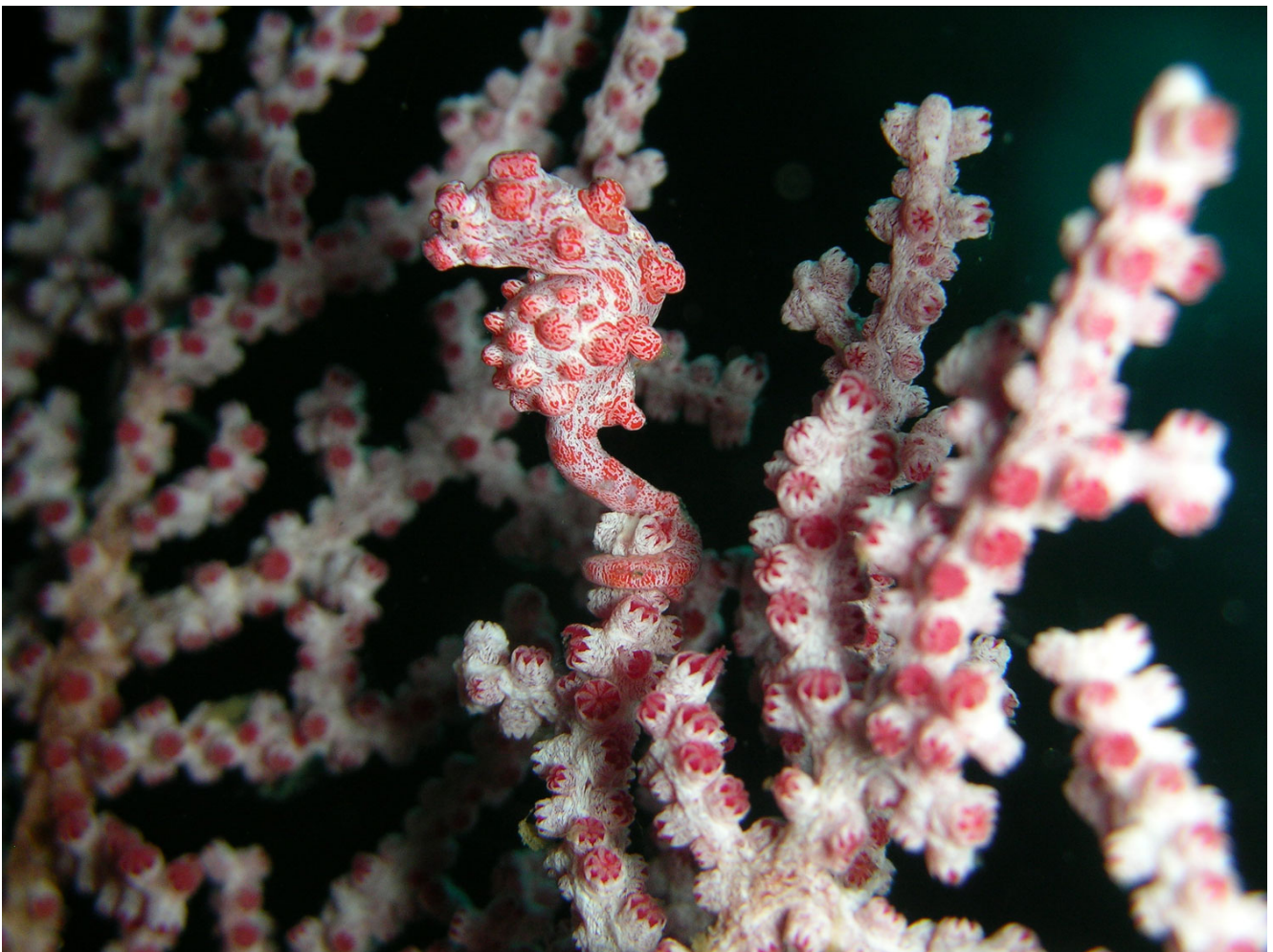

DAN was mijn reddingslijn!

Julika is een documentairemaker die naar Indonesië reisde en van daaruit door ging naar haar droombestemming Kri in West Papua. Hoewel Julika een ervaren duiker is, die een paar honderd duiken heeft gemaakt, verliep haar droomavontuur niet zoals gepland.

In de aanloop tot haar reis nam Julika een verzekering bij een bekende reismaatschappij die ook duiken dekte. Ze checkte en dubbelcheckte dit bij haar reisagent die haar er van verzekerde dat ze absoluut gedekt was. Op basis hiervan dacht Julika niet dat het nodig was om zichzelf "dubbel te verzekeren" met DAN bescherming. Terugkijkend zegt Julika, "Wat had ik het mis!"

Hier volgt Julika's verhaal: Bij aankomst bij de Straat van Lembah in Oost Sulawesi rustte ik en maakte mijn eerste duik om 3.30 uur s' middags op de dag na mijn aankomst. De daaropvolgende vijf dagen maakte ik in totaal acht duiken. De diepste duik in die vijf dagen was 26 meter. Bij de duiken kwam geen enkele fysieke inspanning kijken, daar we volledig verwend werden en onze flessen niet hoefden te tillen of dragen. De duikplekken waren allemaal met een rustig boottochtje van maximaal tien minuten te bereiken en er was bij alle duiken nauwelijks stroming. Het zeeoppervlak was extreem kalm omdat de Straat afgeschermd is van de open zee. Het weer was warm met een licht, aangenaam briesje.

Onze opstijgingen waren langzaam. Toch had ik het koud, ondanks alle gunstige omstandigheden. Ik droeg een 7mm dikke long-john zonder mouwen met daarover heen een lycra topje, en begon al gauw aan te rillen en had het extreem koud tijdens de duiken en zat letterlijk te bibberen. Ik huurde een ademautomaat en had problemen dat hij lekte. De duikmanager dacht dat er niks mis mee was maar na verder gebruik en

verder klagen kwam men er achter dat de membraan gespleten was. Ik kreeg een andere en had geen problemen meer. Na de eerste of tweede duik op dag twee, ongeveer een half uur na de duik, zat ik met mijn vriend en voelde ik mijn linkervoet tintelen. Ik besloot het onmiddellijk aan de duikmanager te melden. Hij vroeg me of ik pijn in mijn gewrichten of uitslag had, wat ik allebei niet had, en dus werd er verder niks mee gedaan. Na daaropvolgende duiken leek het "naaldjes" gevoel te verdwijnen. Maar toen meldde ik, na een andere late duik, dat ik tintelingen in mijn linker voet had. De duikmanager vond dit niet heel ernstig en de symptomen hielden niet lang genoeg aan om mij bezorgd te maken. Ondertussen begon ik me niet lekker te voelen met griepachtige symptomen en ging ik ervan uit dat ik kou had gevat.

Mijn laatste duik was op vrijdag 13 juni om 8.30 uur s' morgens. Op zondag de 15de, twee dagen later, vloog ik naar mijn ultieme droombestemming in West Papua. Dit hield een 1,5 uur durende vlucht op 5200 meter in. Hier bemerkte ik opeens dat het tintelen in mijn linkervoet aanzienlijk verergerde en dat bovendien het tintelen ook in mijn linkerhand begon. Mede-avontuurduikers en ik maakten toen de drie uur durende boottocht van het vaste land om aan te komen op het kleine dromeiland Kri, dat bedekt is met tropisch regenwoud en omringd door koraalriffen. De komende duiken zouden waarschijnlijk de mooiste en meest gevarieerde zijn die ik ooit in mijn leven had gemaakt. Maar het mocht niet zo zijn. Het lot griste die droom zo uit mijn handen. Het tintelen in zowel mijn linkerhand als voet hield aan. In de daaropvolgende dagen werden de symptomen niet erger, maar ze namen ook niet af. Bovendien voelde ik nog steeds het lichte gevoel van druk op mijn longen. Met een zwaar gemoed besloot ik dat ik geen duiken kon maken op Kri.

Het tintelen begon me nu zorgen te baren en dus besloot ik contact op te nemen met DAN Southern Africa om persoonlijk advies te krijgen. In onze moderne wereld van communicatie waar mobiele telefoons even belangrijk zijn als onze schoenen zat ik echter op een eiland van ongekende gelukzaligheid, waar je geen telefoonbereik had en geen internet tenzij ik een half uur lang door de zee naar een andere kant van het eiland zou waden. Ik moest een bamboe toren van drie verdiepingen beklimmen om bereik te hebben. Maar ik kan vervolgens alleen maar sms'en omdat ik, toen ik Kaapstad verliet, in alle onschuld 'ROAMON' had geactiveerd, wat inhoudt dat je niet gebeld kan worden of kan bellen, maar alleen kan sms'en. De manager van het eiland bood me vriendelijk haar pivételefoon aan, aangezien er geen andere vaste lijn was op het eiland. Dr Jack Meintjes, Medical Director van DAN SA, beoordeelde het geval en kwam samen

met collega's tot de conclusie dat de symptomen wezen op een decompressieongeval (DCO), vooral daar de symptomen sterk verergerden op hoogte. Zij adviseerden onmiddellijke evacuatie naar een recokamer. Bij DAN sprak ik met ervaren duikartsen, die snelle inschattingen maakten en snelle beslissingen namen.

Toen ik mijn verzekeringsmaatschappij in Johannesburg belde, vroegen zij zich af of het besmettelijk was, vroegen hoe ik een toren kon beklimmen met 'deze ziekte' en waren van plan om een dokter te laten komen om me te bezoeken. Zij realiseerden zich niet dat tijd een factor van levensbelang is bij DCZ. Bovendien is Kri een eiland waar maar een boot per week gaat. Hoewel ik geen lid was, nam DAN het op zich om me op elke mogelijke manier te helpen en hielden ze voortdurend contact met me. Vanuit dit zeer afgelegen deel van de wereld was DAN in feite mijn reddingslijn. Het was de enige organisatie die me serieus nam en me goed geïnformeerd, professioneel advies gaf. Toen ik DAN belde, kreeg ik onmiddellijk een dokter aan de lijn, hielden ze een logboek bij van alle correspondentie en telefoontjes, brachten aan de hand van GPS de exacte locatie van mijn eiland in kaart en zetten een noodevacuatieplan in werking - terwijl ik niet eens lid ben!

DAN Medical Director Dr Meintjes schreef ook een brief naar de luchtvaartmaatschappij om uit te leggen dat ik DCZ had en hij stelde voor dat er zuurstof toegediend zou worden, mochten de symptomen acuut worden.

Dus begon ik op advies van DAN mijn reis om behandeling te krijgen. Op de vlucht van West Papua naar Manado werd op 5200 meter het tintelende gevoel zoals verwacht erger. Het advies via sms van DAN was dat als er geen duikarts was in Manado ik dan naar Singapore moest gaan. Bij aankomst stond niemand me op te wachten, was er geen recokamer geregeld door mijn verzekeringsmaatschappij en was er geen arts beschikbaar die getraind was in duik- en hyperbare geneeskunde, dus besloot naar Singapore te gaan daar het nog dagen zou duren tot de volgende vlucht ging. (Nb: Ik heb kritiek gekregen van een lezer van een Zuid-Afrikaanse krant over waarom een ervaren duiker op dat vliegtuig zou zijn gestapt, wetend dat de symptomen waarschijnlijk erger zouden worden. Dit was een bewuste keuze die ik SAMEN MET DAN heb gemaakt omdat er geen duikarts aanwezig was in de recokamer in Manado).

Ik werd snel beoordeeld door een vliegveld arts die me toestemming gaf om te vliegen, vooral met het oog op de brief van Dr Meintjes waarin aangegeven werd zo nodig zuurstof toe te dienen, iets waar de

vliegtuigcrew tevreden mee was. (Nb: Ik was een duiker bij bewustzijn en had geen acute symptomen zoals verlamming of blindheid. Was dit wel het geval geweest dan hadden we waarschijnlijk een ander plan gemaakt) Op 11.500 meter werden mijn linkervingers gevoelloos, mijn linkerpols en -arm begonnen pijn te doen en het tintelen in mijn linkervoet, -tenen en linkerhand breidde zich nu ook uit naar mijn rechterkant. Het was duidelijk dat de situatie verslechterde. Na de landing was er nog steeds geen assistentie georganiseerd door mijn reisverzekering, en dus ging ik zelf op weg naar de recokamer met aanwijzingen via de sms van mijn vriend in Kaapstad die de hele evacuatie met DAN coördineerde. Ik kwam aan in het buitengewoon goede Tan Tock Seng ziekenhuis, waar ik nu onder de hoede van Dr Michael Ong kwam. Het hele team stond stand-by, hoewel het nacht was toen ik arriveerde. Na beoordeling werd ik in de transparante acryl romp van de kamer geschoven en HBZT (Hyperbare Zuurstof Therapie) gegeven volgens de US Navy tabel zes gedurende vijf uur. De volgende dag werd de behandeling herhaald. Beide behandelingen verliepen soepel en het tintelen werd minder. Na een interval van een volledige rustdag kreeg ik een derde kamersessie volgens de US Navy tabel vijf gedurende 3 uur (13 uur in totaal)Ik ben nu terug in Kaapstad, met mijn droomduikreis aan diggelen, maar ik ben tenminste veilig teruggekomen! Dit was dankzij DAN's stevige aandringen dat ik bij een gekwalificeerde duikarts en een recokamer moest zien te komen, wat zij hadden gecontroleerd en bevestigd via het DAN Asia-Pacific kantoor.

Ik zou geen duikreis meer maken zonder DAN.

Wat kan er geleerd worden van mijn ervaringen?

1. DCO presenteert zich niet altijd als een 'typisch' profiel. Je hebt niet altijd gewrichtspijn of uitslag! Neem zelfs 'milde' symptomen serieus.
2. DCO wordt NIET uitsluitend veroorzaakt door 'te diep gaan' of 'te snel opstijgen'. [KLIK HIER](#) om mijn duikprofielen te bekijken.
3. Controleer de instellingen van je mobiele voordat je op reis gaat om er zeker van te zijn dan je kan bellen en gebeld worden in noodsituaties zoals de mijne.
4. Neem niet het risico om op een duiktocht te gaan zonder DAN! Met DAN sta je vanaf het moment dat je een noodtelefoontje of adviestelefoontje pleegt meteen in contact met een zeer goed getraind iemand, die jouw telefoontje beoordeelt en je doorverbindt met een dokter gespecialiseerd in duikgeneeskunde. Binnen een aantal seconden ben je in gesprek met een duikmedisch professional. Als ze niet zeker van hun zaak zijn, schakelen ze onmiddellijk een intern intercollegiale samenwerking in.
5. Vertrouw niet volledig op een conventionele reisverzekeringsmaatschappij. Je hebt te maken met een call center. De bekende verzekeringsmaatschappij in mijn geval:
  - Hield vol dat ik niet gedekt was voor duiken toen het telefoontje binnenkwam, maar dat was ik wel.
  - Vroeg zich af hoe ik een toren kon beklimmen om telefoonbereik te krijgen als ik 'zo'n ziekte' had.
  - Vroeg zich af hoe ik kon vliegen daar 'de ziekte' vast besmettelijk was.
  - Gaf de Singaporese arts en kamer de verkeerde aankomsttijden door, ook al hadden ze al mijn vluchttijden zwart op wit.
  - Had meerdere dagen nodig om toestemming te krijgen om een speciale niet-gecharterde boot terug te laten gaan naar het vasteland; en tegen die tijd had ik Indonesië al verlaten.
  - Had teveel tussenpersonen, wat betekende dat ik nooit een en dezelfde contactpersoon had en ik op geen enkel moment gesproken heb met iemand die iets wist van

- duikgeneeskunde of hyperbare geneeskunde.
- Negeerde DAN's geschreven aanbod om te helpen.

Julika's conclusie

In een zaak van leven of dood heb je geen tijd om te verspelen. Wat ik bij DAN ervaren heb, is dat er geen vertragingen waren. In werking zetten van een plan en beslissen gebeurden onmiddellijk. Ik ben zelden dit soort efficiëntie en professionaliteit tegengekomen.

En hoe gaat het nu met Julika?

Gelukkig is Julika op weg naar een volledig herstel. "Dr Meintjes (DAN SA) schat dat ik 15% longcapaciteit verloren kan hebben, die ik echter in de loop van de tijd zal terugkrijgen, maar er kan wat restschade overblijven. Ik ben nog niet weer begonnen met duiken daar ik in Kaapstad woon en het water daar eerlijk gezegd te koud is voor mij! Bovendien adviseerde DAN dat wanneer, ik weer zou willen gaan duiken, ik een volledige duikmedische keuring moet krijgen om te beoordelen of ik fit ben om te duiken en, als dat zo is, dan zouden ze ook beoordelen of ik misschien ook mijn eigen duiktabel nodig heb, die zij dan voor me zouden berekenen". Julika zou letterlijk gezegd hebben dat de onderwater wereld "een omgeving is waar ik gepassioneerd over ben. Ik vind vrede en eenheid in het water en het is een tijd dat ik alleen in het moment leef". Met zo'n passie voor duiken en de onderwater wereld hopen we dat Julika in de nabije toekomst zal terugkeren naar de onderwater wereld. Een verdere harde realiteit van Julika's ervaring met DCO is dat ze enkele duizenden dollars lichter is. Het moet benadrukt worden dat, hoewel alle duikers medisch advies zullen krijgen van DAN, alleen DAN leden gedekt zijn voor de daaruit voortvloeiende kosten afhankelijk van hun lidmaatschap en Duikverwondingen (behandeling) Verzekeringsopties en -voorwaarden. Het is belangrijk om te weten dat DAN alleen noodevacuatieassistentie kan regelen voor huidige DAN leden, dus zorg ervoor dat je lidmaatschap nog up-to-date is. Ongelukken kunnen en zullen gebeuren. Het is van essentieel belang dat je de juiste bescherming hebt. Vertel Julika's verhaal vooral ook verder aan je duikbuddies.

Laatste woord van DAN AP Executive Director, John Lippmann

Door simpelweg te kijken naar de door Julika aangeleverde diepte en tijd profielen is het moeilijk om te zien waar het probleem is opgetreden daar deze conservatief lijken. Met profielgrafieken van minuut tot minuut echter zou men kunnen zien of er gebieden van snelle opstijgingen waren, de dieptes waarop de resterende duiktijd nul was, en bepaalde andere factoren die kunnen hebben bijgedragen aan het DCO. Factoren zoals uitdroging, inspanning, huidige gezondheidstoestand en fitheidsniveau kunnen ook een rol hebben gespeeld.

Vluchttijden:

Arriveerde zondag 8 juni in de ochtend. (Singapore-Manado)

1st duik de volgende dag, 9 juni om 15:30u

Laatste duik vrijdag 13 juni.

Vloog op zondag 15 juni rond lunchtijd.

Andere opmerkingen:

Had altijd een buddy en dook altijd met een divemaster.

JULIKA'S DUIK PROFIEL SAMENVATTING			
Datum	Maximale Diepte	Totale Duiktijd	Tijd Onder Wate
9 juni 2008	18m	58 min	3.30pm
10 juni 2008	22m	60 min	9am
10 juni 2008	16m	64 min	4pm
11 juni 2008	22.7m	69 min	11.30am
11 juni 2008	19.2m	71 min	3pm
12 juni 2008	26.7m	63 min	8.30am
12 juni 2008	23.9m	68 min	11.30am
13 juni 2008	10m	65 min	8.30 am